

Ghid tehnic

Conținutul reciclat în ambalajele din plastic conform PPWR

Obligațiile legale, definițiile oficiale și aplicarea practică pentru producătorii și utilizatorii de ambalaje

Regulamentul (UE) 2025/40 privind ambalajele și deșeurile de ambalaje (PPWR)

Ediția a II-a — august 2026

Document informativ. Prezenta material sintetizează și explică prevederi legale în vigoare la data redactării, exclusiv pe baza surselor primare indicate în bibliografie. Nu constituie consultanță juridică. Pentru decizii de conformitate, consultați textul oficial al actelor normative și, după caz, un consilier juridic.

Cuprins

1. Scopul documentului
2. Concluziile principale
3. Ce înseamnă „conținut reciclat”: terminologia oficială
4. Ce este PCR
5. Ce este PIR
6. De ce PIR nu este PCR
7. Ce spune exact PPWR: articolul 7, alineat cu alineat
8. Categoriile de ambalaje și procentele obligatorii
9. Cine este fabricantul: Ghidul Comisiei din 5 iunie 2026
10. Conținutul reciclat și contactul cu alimentele
11. Afirmațiile de pe ambalaj: al doilea regim juridic
12. Întrebări frecvente
13. Mituri și realitate
14. Bibliografie și surse oficiale

Ce s-a schimbat față de ediția I

Ediția a II-a adaugă două capitole și corectează două formulări.

- Capitol nou despre **Ghidul Comisiei Europene C(2026) 3702** din 5 iunie 2026, care stabilește cine ocupă poziția de fabricant pe lanțul de aprovizionare.
- Capitol nou despre **Directiva (UE) 2024/825**, al doilea regim juridic care guvernează afirmațiile de mediu de pe ambalaj. Măsurile naționale se aplică din 27 septembrie 2026.
- Categoria (c) din tabelul capitolului 8 este marcată explicit ca nefiind limitată la PET.
- Denumirea gamei proprii de folii monomaterial este scrisă corect.

Introducere

Conținutul reciclat a devenit, în câțiva ani, unul dintre subiectele centrale ale industriei ambalajelor din plastic. Deținătorii de mărci solicită procente de material reciclat în caietele de sarcini. Furnizorii promovează granule „PCR” cu definiții variabile. Iar legislația europeană introduce, pentru prima dată, obiective obligatorii la nivelul întregii Uniuni.

În jurul subiectului circulă un număr neobișnuit de mare de confuzii. Unele sunt întreținute chiar de materialele comerciale ale pieței: că toate ambalajele ar trebui să conțină plastic reciclat încă din 2026; că rebururile măcinate în fabrică ar reprezenta conținut reciclat în sensul legii; că „reciclat” și „PCR” ar fi sinonime; că un ambalaj reciclabil ar îndeplini automat și cerința de conținut reciclat. Fiecare dintre aceste afirmații este falsă. Costul de a construi decizii comerciale pe ele poate fi considerabil, de la clauze contractuale până la investiții în echipamente.

Acest document răspunde întrebărilor respective exclusiv pe baza surselor primare: Regulamentul (UE) 2025/40, citat alineat cu alineat în versiunea română din Jurnalul Oficial, legislația privind contactul cu alimentele și standardul internațional care definește terminologia de industrie. Acolo unde legea nu a stabilit încă un răspuns, cum este cazul metodologiei de calcul, documentul spune explicit acest lucru, în loc să completeze golul cu presupuneri.

1. Scopul documentului

1.1. Cui se adresează

Ghidul se adresează operatorilor economici din lanțul valoric al ambalajelor din plastic: producători de ambalaje flexibile și rigide, deținători de mărci, importatori, distribuitori. Și departamentelor de achiziții, calitate, sustenabilitate și conformitate care trebuie să evalueze cerințele privind conținutul reciclat înainte de termenele de aplicare.

1.2. Ce întrebări clarifică

- Ce înseamnă, juridic, „conținut reciclat” și „deșeuri de plastic postconsum” în Regulamentul (UE) 2025/40.
- De ce materialul reciclat post-consum (PCR) și cel post-industrial (PIR) nu sunt echivalente și ce consecințe are distincția asupra conformității.
- Ce procente se aplică, pentru care categorii de ambalaje și de la ce date.
- Care sunt excepțiile, derogările posibile și mecanismele de ajustare prevăzute de regulament.
- Cine poartă răspunderea juridică pe lanțul de aprovizionare.
- Ce condiții suplimentare se aplică ambalajelor destinate contactului cu alimentele.
- Cum se poate demonstra procentul și care este stadiul metodologiei oficiale de calcul și verificare.

1.3. Ce nu acoperă

Documentul nu tratează celelalte obligații ale PPWR decât în măsura în care intersectează tema conținutului reciclat. Reciclabilitatea și clasele de performanță sunt la articolul 6, restricțiile privind

substanțele la articolul 5, etichetarea la articolul 12, minimizarea ambalajelor la articolul 10, țintele de reutilizare la articolul 29 și următoarele. Schemele naționale de răspundere extinsă a producătorilor nu sunt analizate în detaliu.

1.4. Metoda de lucru

Fiecare afirmație normativă este susținută de o sursă primară: actul normativ, articolul și, unde este cazul, alineatul și litera. Citatele din Regulamentul (UE) 2025/40 sunt preluate literal din versiunea în limba română publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene. Acolo unde un termen uzual în industrie nu are o definiție legală, de exemplu „PCR” sau „PIR”, acest lucru este semnalat explicit, iar definiția este preluată din standardul internațional relevant.

2. Concluziile principale

Tabelul de mai jos rezumă răspunsurile documentului la întrebările cele mai frecvente. Fiecare răspuns este dezvoltat în capitolele indicate.

Întrebare	Răspuns	Sursa
Există în 2026 o obligație generală de a introduce conținut reciclat în ambalajele din plastic?	Nu. PPWR se aplică de la 12 august 2026. Pragurile minime devin obligatorii abia de la 1 ianuarie 2030, sau mai târziu, în funcție de actul de punere în aplicare.	Art. 71 și art. 7 alin. (1)
Când devin obligatorii țintele?	De la 1 ianuarie 2030 sau la trei ani de la intrarea în vigoare a actului de punere în aplicare privind metodologia. Se ia data care survine mai târziu.	Art. 7 alin. (1)
Se poate utiliza material reciclat înainte de 2030?	Da. PPWR nu interzice utilizarea voluntară. Pentru contactul cu alimentele se aplică Reg. (UE) 2022/1616 și Reg. (CE) nr. 1935/2004.	Cap. 10
Rebuturile proprii din producție sunt PCR?	Nu. Nu provin din produse introduse pe piață, deci nu sunt „deșeuri de plastic postconsum”.	Art. 3 pct. 48; cap. 6
Rebuturile interne pot fi totuși reutilizate în producție?	Da, acolo unde procesul și, pentru contact alimentar, legislația aplicabilă o permit. Este o practică industrială legitimă. Nu contribuie însă la pragurile articolului 7.	Cap. 5
Ce prag se aplică unei folii flexibile PE sau PP pentru produse sensibile la contact?	10% de la 1 ianuarie 2030 și 25% de la 1 ianuarie 2040.	Art. 7 alin. (1) lit. (b) și alin. (2) lit. (b)
Ce prag se aplică celorlalte ambalaje din plastic, de exemplu folie stretch sau saci industriali?	35% de la 1 ianuarie 2030 și 65% de la 1 ianuarie 2040.	Art. 7 alin. (1) lit. (d) și alin. (2) lit. (d)
Procentul se calculează pe fiecare ambalaj în parte?	Nu. Se calculează pentru fiecare parte din plastic a ambalajului, ca medie pe unitate de producție și pe an.	Art. 7 alin. (1)
Există o metodologie oficială de calcul și verificare?	Încă nu. Comisia trebuie să o adopte prin acte de punere în aplicare, până la 31 decembrie 2026.	Art. 7 alin. (8)
Există excepții?	Da, două liste. Alineatul (4) exclude opt categorii, printre care ambalajele medicamentelor, ale dispozitivelor medicale, cele pentru alimente destinate sugarilor și ambalajele din plastic compostabile. Alineatul (5) adaugă încă două.	Art. 7 alin. (4) și (5)

Întrebare	Răspuns	Sursa
Cine răspunde juridic?	Fabricantul sau importatorul. Ghidul Comisiei din 5 iunie 2026 arată că fabricant este, de regulă, deținătorul mărcii.	Art. 7 alin. (6); C(2026) 3702
Conținutul de reciclat influențează taxele EPR?	Poate. Contribuțiile EPR pot fi modulate în funcție de procentul de conținut reciclat.	Art. 7 alin. (7)

Cum citiți sursele

În tot documentul, trimiterile de forma „art. 7 alin. (1) lit. (b)” se referă la Regulamentul (UE) 2025/40 (PPWR), dacă nu este indicat alt act normativ. Textul integral, în limba română, este disponibil gratuit pe EUR-Lex; adresa exactă se află în bibliografie.

3. Ce înseamnă „conținut reciclat”: terminologia oficială

Înainte de orice discuție despre procente trebuie stabilit precis despre ce material vorbim. O precizare esențială, rar formulată corect în materialele de pe piață: **termenii „PCR” și „PIR” nu apar nicăieri în textul PPWR**. Regulamentul operează cu noțiunea de „conținut reciclat recuperat din deșeuri de plastic postconsum” și definește „deșeurile de plastic postconsum” la articolul 3. „PCR” și „PIR” sunt abrevieri consacrate în industrie, ale căror definiții de referință provin din standardul internațional ISO 14021 privind declarațiile de mediu.

3.1. Definițiile din Regulamentul (UE) 2025/40

Deșeuri de plastic postconsum

„«deșeuri de plastic postconsum» înseamnă deșeuri care sunt plastic și au fost generate de produse din plastic care au fost introduse pe piață sau furnizate pentru distribuție, consum sau utilizare într-o țară terță în cursul unei activități comerciale, contra cost sau gratuit;”

[Regulamentul \(UE\) 2025/40, articolul 3 alineatul \(1\) punctul 48](#)

Elementul-cheie al definiției este condiția ca produsul din plastic să fi fost **introdus pe piață**, sau furnizat pentru distribuție, consum ori utilizare. Un material care nu a părăsit niciodată fabrica nu provine dintr-un produs introdus pe piață. O margine tăiată, o rolă rebutată, un start de producție. Niciunul nu poate genera „deșeuri de plastic postconsum”, indiferent cât de curat sau de bine regranulat ar fi. Aceasta este baza juridică a întregii distincții PIR/PCR, analizată în capitolul 6.

Definiția este mai largă decât sensul colocvial de „deșeu menajer”. Intră în sferă și deșeurile generate de utilizatori comerciali, industriali sau instituționali. Condiția rămâne aceeași: produsul să fi fost anterior introdus pe piață. Folia de paletizare îndepărtată și aruncată de un centru logistic care a recepționat marfa este deșeu postconsum, deși nu provine de la un consumator casnic.

Ambalaje pentru produse sensibile la contact

„«ambalaje pentru produse sensibile la contact» înseamnă ambalaje care sunt destinate a fi utilizate pentru produsele care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului (CE) nr. 1831/2003, (CE) nr. 1935/2004, (CE) nr. 767/2009, (CE) nr. 1223/2009, (UE) 2017/745, (UE) 2017/746, (UE) 2019/4 sau (UE) 2019/6 al Parlamentului European și al Consiliului ori al Directivei 2001/83/CE, 2002/46/CE sau 2008/68/CE [...]”

[Regulamentul \(UE\) 2025/40, articolul 3 alineatul \(1\) punctul 49](#)

Categoria „sensibil la contact” este deci definită prin trimitere la legislația sectorială. Acoperă mult mai mult decât alimentele: materiale în contact cu alimentele, produse cosmetice, medicamente de uz uman și veterinar, dispozitive medicale, suplimente alimentare, aditivi și furaje. Documentele care împart pragurile PPWR în „alimentare” și „nealimentare” simplifică incorect. Un ambalaj de cremă cosmetică este la fel de „sensibil la contact” ca unul de cafea.

Materii prime secundare

„«materii prime secundare» înseamnă materiale care au fost supuse tuturor verificărilor și sortării necesare și au fost obținute prin procese de reciclare și pot înlocui materiile prime primare;"

[Regulamentul \(UE\) 2025/40, articolul 3 alineatul \(1\) punctul 47](#)

Regulamentul nu definește „plastic virgin”. Termenul folosit în text este „materii prime primare”, adică materiale care nu au trecut printr-un proces de reciclare. „Plastic virgin” rămâne un termen de industrie pentru polimerul produs direct din monomeri de origine fosilă sau biogenă.

3.2. Definițiile din ISO 14021 pentru termenii de industrie

Standardul ISO 14021 este referința internațională pentru termenii „material pre-consum” și „material post-consum”, folosiți în certificările de conținut reciclat. Redăm sensul definițiilor; textul integral se află în standard.

- **Material post-consum:** material generat de gospodării sau de unități comerciale, industriale ori instituționale în calitatea lor de utilizatori finali ai produsului, care nu mai poate fi folosit în scopul pentru care a fost destinat. Include returnările de materiale din lanțul de distribuție.
- **Material pre-consum:** material deviat din fluxul de deșeuri în timpul unui proces de fabricație. Standardul exclude explicit reutilizarea materialelor rezultate dintr-un proces și capabile să fie recuperate în cadrul aceluiași proces care le-a generat, adică rework, regrind, span sau rebut intern.

Consecință practică

Conform ISO 14021, marginile tăiate, regranulate și reintroduse pe aceeași linie de extrudare nu sunt nici măcar „material pre-consum reciclat”. Sunt pur și simplu parte a procesului de fabricație. Un certificat de „conținut reciclat” care contabilizează astfel de material este incorect chiar și după standardul de industrie, nu doar după PPWR.

3.3. Terminologia de industrie: definiții operaționale

Termen	Ce înseamnă	Statut
PCR (Post-Consumer Recycled)	Material reciclat obținut din deșeuri post-consum în sensul ISO 14021. Corespunde noțiunii PPWR de „conținut reciclat recuperat din deșeuri de plastic postconsum”.	Termen de industrie; echivalent funcțional cu terminologia PPWR
PIR (Post-Industrial Recycled)	Material reciclat obținut din deșeuri industriale pre-consum, de exemplu deșeuri de conversie ale altui procesator.	Termen de industrie; NU se califică pentru art. 7
rPE / rPP / rPET	Polietilenă, polipropilenă, respectiv PET reciclate. Prefixul „r” nu indică prin el însuși originea post-consum. Aceasta se verifică în documentele de lot.	Termeni de industrie
Reciclare mecanică	Reprocesare fizică a deșeurilor: sortare, măcinare, spălare, extrudare și regranulare, fără modificarea structurii chimice a polimerului.	Tehnologia dominantă în prezent

Termen	Ce înseamnă	Statut
Reciclare chimică	Descompunerea polimerului în monomeri sau materii prime, prin depolimerizare sau piroliză, urmată de repolimerizare. Produce polimer cu proprietăți echivalente celui virgin.	Tehnologii în dezvoltare; supuse criteriilor de sustenabilitate din art. 7 alin. (9)
Bucă închisă (closed-loop)	Reciclarea unui produs în același tip de aplicație, de exemplu sticlă PET în sticlă PET.	Termen de industrie
Bucă deschisă (open-loop)	Reciclarea într-o aplicație diferită de cea de origine, de exemplu sticlă PET în fibră textilă.	Termen de industrie

O precizare verificabilă direct în text: PPWR nu conține termenul „bilanț de masă”, în engleză mass balance, și nu definește „material pre-consum”. Modul în care conținutul reciclat din reciclare chimică va fi alocat și contabilizat urmează să fie stabilit prin metodologia de calcul adoptată de Comisie în temeiul articolului 7 alineatul (8). Până atunci, orice afirmație categorică despre acceptarea sau respingerea abordării mass balance este speculativă.

4. Ce este PCR

Materialul reciclat post-consum este polimerul recuperat din produse din plastic care au fost introduse pe piață, au ajuns la utilizatorul final și au devenit deșeuri. Pentru ambalajele flexibile, materia primă tipică este folia colectată separat din fluxul municipal sau comercial, iar rezultatul este granula de rPE sau rPP.

4.1. Traseul materialului

- **Introducerea pe piață și utilizarea.** Ambalajul își îndeplinește funcția: protejează, transportă, informează. Abia după acest pas materialul poate deveni, juridic, „postconsum”.
- **Colectarea separată.** Deșeul este colectat în Uniune, conform PPWR și normelor naționale de transpunere a Directivei 2008/98/CE. Sau, într-o țară terță, conform unor standarde echivalente, potrivit articolului 7 alineatul (3) litera (a).
- **Sortarea.** Instalațiile separă fluxurile pe polimer, frecvent prin spectroscopie NIR, și pe format. Foliile poliolefinice ajung în fluxuri dedicate de film PE sau PP.
- **Reciclarea.** Reciclatorul macină, spală, usucă și extrudează materialul, cu filtrare de topitură și, pentru aplicații pretențioase, cu etape de decontaminare. Rezultatul este granula reciclată, „materie primă secundară” în sensul articolului 3 punctul 47.
- **Reintegrarea în producție.** Producătorul de ambalaje dozează granula alături de polimer virgin, în proporția și în straturile compatibile cu cerințele tehnice și, unde e cazul, cu legislația privind contactul cu alimentele.

4.2. Specificația comercială a materialului PCR

Comercial, „PCR” nu este o specificație tehnică suficientă. Două loturi de rPE post-consum pot diferi semnificativ prin indicele de fluiditate, conținutul de geluri și impurități, culoare și miros. Sursele diferenței sunt fluxul de colectare, tehnologia reciclatorului și gradul de sortare.

Pentru integrarea în folii flexibile contează cel puțin patru lucruri: originea documentată post-consum a deșeurilor, fișa tehnică a granulei, stabilitatea de la lot la lot și, pentru contact alimentar, conformitatea procesului de reciclare cu Regulamentul (UE) 2022/1616.

5. Ce este PIR

Materialul reciclat post-industrial provine din deșeuri generate în procesele de fabricație, înainte ca vreun produs să ajungă la un utilizator final. Într-o fabrică de ambalaje flexibile, sursele tipice sunt:

- **Marginile tăiate (edge trim):** benzile laterale îndepărtate la extrudare și la tăiere pentru a obține lățimea finală a rolei. Un flux continuu, curat și de compoziție cunoscută.
- **Pornirile și opririle de producție:** materialul extrudat până la stabilizarea parametrilor de proces.
- **Rolele rebutate:** producție neconformă dimensional, optic sau la imprimare.
- **Schimbările de comandă:** materialul de tranziție dintre două rețete, culori sau structuri.
- **Deșeurile de conversie:** ștanțări, resturi de la confecționarea pungilor, tuburi de bobinare cu resturi de folie.

Acest material are valoare reală. Este curat, trasabil, de compoziție cunoscută, iar regranularea și reutilizarea lui reduc consumul de materie primă și costurile. O fabrică bine condusă își valorifică sistematic deșeurile de producție, intern sau prin vânzare către regranulatori. Ceea ce nu poate face acest material este să conteze ca „conținut reciclat” în sensul articolului 7.

6. De ce PIR nu este PCR

Distincția nu este o convenție de marketing. Decurge direct din litera regulamentului. Articolul 7 alineatele (1) și (2) impun un procent minim de „conținut reciclat recuperat din **deșeurile de plastic postconsum**”, iar articolul 3 punctul 48 definește aceste deșeurile prin condiția ca produsul de origine să fi fost introdus pe piață. Deșeurile de producție nu îndeplinesc condiția, indiferent de calitatea regranulării.

6.1. Punctul de cotitură juridic

Punctul de cotitură este introducerea pe piață. În circuitul deșeurilor de producție, materialul nu părăsește niciodată sfera producției: rămâne, din perspectiva definiției, în afara noțiunii de „postconsum”. În circuitul postconsum, ambalajul a fost introdus pe piață, a fost utilizat și a devenit deșeu la utilizatorul final. Abia acest material, odată colectat și reciclat în condițiile articolului 7 alineatul (3), poate fi contabilizat pentru pragurile minime.

6.2. Trei situații-limită frecvente

- **Regranulat cumpărat de la un terț.** Faptul că materialul a fost cumpărat nu îl transformă în PCR. Dacă regranulatorul l-a produs din deșeurile industriale, adică marginile altei fabrici, materialul rămâne pre-consum. Originea se verifică în documentația de lot, nu se deduce din denumirea comercială „regranulat” sau „reciclat”.
- **Deșeurile de la clientul care ambalează.** Folia livrată unui client și rebutată de acesta la punerea pe linia de ambalare ridică o întrebare legitimă. Folia a fost introdusă pe piață, prin vânzare, dar produsul ambalat nu a ajuns la un utilizator final în sens uzual. Astfel de cazuri de graniță vor fi tranșate de metodologia de calcul de la articolul 7 alineatul (8). Până atunci, prudența impune a nu le contabiliza drept postconsum fără o confirmare documentată.
- **Folia de paletizare dintr-un depozit.** A fost introdusă pe piață și utilizată de un operator comercial în calitate de utilizator final al ambalajului. Este deșeu postconsum, deși nu a trecut prin nicio gospodărie. „Postconsum” nu înseamnă „menajer”.

6.3. De ce a ales legiuitorul această linie de demarcație

Obiectivul articolului 7 este crearea unei cereri stabile pentru materialul rezultat din colectarea și reciclarea deșeurilor ajunse la utilizatori. Acesta este fluxul dificil și costisitor, care altfel ajunge la depozitare sau incinerare. Reintroducerea deșeurilor proprii de producție este o practică industrială normală, veche de decenii. Nu are nevoie de stimulente legislative și nu extrage niciun kilogram de plastic din fluxul de deșeurile al societății. Dacă rebuturile interne ar conta, pragurile ar putea fi atinse fără nicio contribuție la economia circulară reală.

7. Ce spune exact PPWR: articolul 7, alineat cu alineat

Acest capitol nu parafrazează. Redă literal alineatele relevante ale articolului 7, în versiunea română publicată în Jurnalul Oficial, și le explică pe fiecare în limbaj practic.

7.1. Alineatul (1) — pragurile pentru 2030

„(1) Până la 1 ianuarie 2030 sau la trei ani de la data intrării în vigoare a actului de punere în aplicare menționat la alineatul (8) de la prezentul articol, luându-se în considerare data care survine mai târziu, orice parte din plastic a ambalajelor introduse pe piață conține următorul procent minim de conținut reciclat recuperat din deșeuri de plastic postconsum, pe tip și format de ambalaj astfel cum sunt menționate în tabelul 1 din anexa II, calculat ca medie pe unitate de producție și pe an:

(a) 30 % pentru ambalajele pentru produse sensibile la contact fabricate din polietilentereftalat (PET) ca principală componentă, cu excepția sticlelor din plastic de unică folosință pentru băuturi;

(b) 10 % pentru ambalajele pentru produse sensibile la contact fabricate din alte materiale plastice decât PET, cu excepția sticlelor din plastic de unică folosință pentru băuturi;

(c) 30 % pentru sticlele din plastic de unică folosință pentru băuturi;

(d) 35 % pentru alte ambalaje din plastic decât cele menționate la literele (a), (b) și (c) de la prezentul alineat.”

[Regulamentul \(UE\) 2025/40, articolul 7 alineatul \(1\)](#)

Interpretare practică. Patru elemente merită subliniate.

- **Termenul de 1 ianuarie 2030 este condiționat.** Se reține data care survine mai târziu dintre 1 ianuarie 2030 și trei ani de la intrarea în vigoare a actului privind metodologia. Dacă metodologia întârzie după 1 ianuarie 2027, termenul se deplasează automat.
- **Obligația se aplică fiecărei „părți din plastic”.** Nu ambalajului în ansamblu. La un ambalaj compus, de exemplu recipient cu capac și etichetă, fiecare componentă din plastic trebuie să atingă individual procentul aplicabil. Excepție fac componentele sub 5% din greutatea totală, conform alineatului (5) litera (b).
- **Calculul este o medie pe unitate de producție și pe an.** Nu se măsoară fiecare ambalaj în parte. Contează media anuală la nivelul unității de producție, pentru tipul și formatul de ambalaj în cauză.
- **Categoriile sunt definite juridic, nu comercial.** „Sensibil la contact” trimite la definiția de la articolul 3 punctul 49 și include alimente, cosmetice, farmaceutice, dispozitive medicale, furaje și suplimente. Nu doar „alimentar”.

7.2. Alineatul (2) — pragurile pentru 2040

„(2) Până la 1 ianuarie 2040, orice parte din plastic a ambalajelor introduse pe piață conține următorul procent minim de conținut reciclat recuperat din deșeuri de plastic postconsum, pe tip și format de ambalaj astfel cum sunt menționate în tabelul 1 din anexa II, calculat ca medie pe unitate de producție și pe an:

- (a) 50 % pentru ambalajele pentru produse sensibile la contact fabricate din PET ca principală componentă, cu excepția sticlelor din plastic de unică folosință pentru băuturi;
- (b) 25 % pentru ambalajele pentru produse sensibile la contact fabricate din alte materiale plastice decât PET, cu excepția sticlelor din plastic de unică folosință pentru băuturi;
- (c) 65 % pentru sticlele din plastic de unică folosință pentru băuturi;
- (d) 65 % pentru alte ambalaje decât cele menționate la literele (a), (b) și (c) de la prezentul alineat."

Regulamentul (UE) 2025/40, articolul 7 alineatul (2)

Interpretare practică. Pragurile pentru 2040 sunt semnificativ mai ridicate, dar nu definitive. Articolul 7 alineatul (14) obligă Comisia ca, până la 12 februarie 2032, să analizeze aplicarea pragurilor din 2030 și fezabilitatea celor din 2040. Poate propune modificarea lor legislativă. Planificarea investițiilor trebuie deci să trateze pragurile din 2040 ca direcție confirmată, cu nivel supus revizuirii.

7.3. Alineatul (3) — condițiile privind originea deșeurilor

„(3) În sensul prezentului articol, conținutul reciclat se recuperează din deșeurile de plastic postconsum care:

- (a) au fost colectate în Uniune în temeiul prezentului regulament sau al normelor naționale de transpunere a Directivelor 2008/98/CE și (UE) 2019/904, după caz, sau au fost colectate într-o țară terță în conformitate cu standarde de colectare separată pentru a promova reciclarea de înaltă calitate, echivalente cu cele menționate în prezentul regulament și în Directivele 2008/98/CE și (UE) 2019/904, după caz; și
- (b) după caz, au fost reciclate într-o instalație situată pe teritoriul Uniunii căreia i se aplică Directiva 2010/75/UE [...] sau au fost reciclate într-o instalație situată într-o țară terță căreia i se aplică normele privind prevenirea și reducerea emisiilor în aer, apă și sol asociate operațiunilor de reciclare, iar normele respective sunt echivalente cu cele [...] stabilite în conformitate cu Directiva 2010/75/UE [...]."

Regulamentul (UE) 2025/40, articolul 7 alineatul (3) — citat cu omisiuni marcate [...]

Interpretare practică. Nu orice granulă „post-consum” de pe piața mondială se califică. Deșeul trebuie să fi fost colectat în Uniune, conform cadrului european. Sau, dacă provine dintr-o țară terță, colectat și reciclat conform unor standarde echivalente. Evaluarea și certificarea echivalenței, inclusiv prin audit terț, vor fi reglementate prin actele de punere în aplicare de la alineatul (10). Pentru achiziții, aceasta înseamnă că trasabilitatea originii deșeurilor devine parte din dosarul de conformitate, în special la importurile de granule reciclate.

7.4. Alineatele (4) și (5) — cele două liste de excepții

Regulamentul are **două** liste distincte de situații în care alineatele (1) și (2) nu se aplică. Confuzia dintre ele este frecventă și costisitoare, pentru că invocarea articolului greșit în documentația tehnică generează neconformitate la control.

Alineatul (4) exceptează opt categorii, prin literele (a)–(h):

Categorie	Litera	Domeniu de aplicare
Ambalaje de medicamente	(a), (d), (h)	Ambalaje directe/primare pentru medicamente de uz uman și veterinar. Ambalaje exterioare/secundare, atunci când sunt necesare pentru menținerea calității medicamentului. Ambalaje pentru furnituri și componente destinate fabricării acestor medicamente.
Dispozitive medicale	(b), (c)	Ambalaje pentru dispozitive medicale, dispozitive destinate exclusiv cercetării și dispozitive care fac obiectul unei investigații, conform Regulamentului (UE) 2017/745. Ambalaje pentru dispozitive de diagnostic in vitro, conform Regulamentului (UE) 2017/746.
Alimente pentru sugari și scopuri medicale speciale	(g)	Ambalaje sensibile la contact pentru alimente destinate exclusiv sugarilor și copiilor de vârstă mică, pentru alimente destinate unor scopuri medicale speciale și pentru băuturi ori alimente destinate în general copiilor de vârstă mică, conform Regulamentului (UE) nr. 609/2013.
Transport de mărfuri periculoase	(f)	Ambalaje utilizate pentru transportul mărfurilor periculoase conform Directivei 2008/68/CE.
Ambalaje din plastic compostabile	(e)	Sunt exceptate ca atare de la pragurile de conținut reciclat.

Alineatul (5) adaugă alte două:

„(5) Alineatele (1) și (2) nu se aplică:

(a) ambalajelor din plastic care sunt destinate să vină în contact cu produsele alimentare în cazul cărora cantitatea de conținut reciclat prezintă o amenințare la adresa sănătății umane și duce la neconformitatea produselor ambalate cu Regulamentul (CE) nr. 1935/2004;

(b) oricărei părți din plastic care reprezintă mai puțin de 5 % din greutatea totală a întregii unități de ambalaj.”

[Regulamentul \(UE\) 2025/40, articolul 7 alineatul \(5\)](#)

Interpretare practică. Litera (a) recunoaște prioritatea siguranței alimentare, dar nu se aplică automat. Cere **două condiții cumulative**, legate prin „și”: conținutul reciclat să prezinte o amenințare la adresa sănătății umane **și** să ducă la neconformitatea cu Regulamentul (CE) nr. 1935/2004. Ambele trebuie demonstrate pentru structura concretă, în documentația tehnică. Litera (b) scutește componentele minore: o valvă de degazare pe o pungă de cafea sau o bandă de închidere sub 5% din greutatea unității nu trebuie să atingă individual pragul.

Lista articolului 6 nu este aceeași

Articolul 6 alineatul (11) are propria listă de excepții, dar aceea privește cerințele de reciclabilitate, nu conținutul reciclat. Listele seamănă și nu se suprapun. Articolul 6 adaugă ambalajele de vânzare din lemn ușor, plută, textile, cauciuc, ceramică, porțelan sau ceară. În schimb, ambalajele din plastic compostabile și cele pentru furnituri farmaceutice apar doar la articolul 7.

Diferă și revizuirea. Excepțiile articolului 6 se revizuiesc până la 1 ianuarie 2035, conform articolului 6 alineatul (12). Lista articolului 7 alineatul (4) se evaluează până la 1 ianuarie 2028, conform articolului 7 alineatul (12).

7.5. Alineatul (6) — demonstrarea conformității

„(6) Fabricanții și importatorii demonstrează conformitatea cu cerințele prevăzute la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol în informațiile tehnice privind ambalajul menționate în anexa VII.”

[Regulamentul \(UE\) 2025/40, articolul 7 alineatul \(6\)](#)

Interpretare practică. Sarcina probei aparține fabricantului și importatorului. Vehiculul este documentația tehnică din anexa VII, parte a sistemului de declarație de conformitate al PPWR, articolul 39 și anexa VIII. Procentul de conținut reciclat devine astfel o mențiune documentată și auditabilă, nu o afirmație de marketing. Cine este, concret, „fabricantul” se lămurește în capitolul 9.

7.6. Alineatul (7) — legătura cu taxele EPR

„(7) Contribuțiile financiare plătite de producători pentru a-și îndeplini obligațiile care le revin în materie de răspundere extinsă a producătorilor, astfel cum sunt prevăzute la articolul 45, pot fi modulate în funcție de procentul de conținut reciclat utilizat în ambalaje. Orice astfel de modulare ține seama de criteriile de sustenabilitate ale tehnologiilor de reciclare și de costurile de mediu pentru conținutul reciclat.”

[Regulamentul \(UE\) 2025/40, articolul 7 alineatul \(7\)](#)

Interpretare practică. Conținutul reciclat poate deveni un avantaj de cost, nu doar o obligație. Formularea este permisivă, „pot fi modulate”, deci implementarea concretă depinde de fiecare stat membru și de schema aplicabilă.

7.7. Alineatele (8)-(11) — metodologia de calcul și verificare

„(8) Până la 31 decembrie 2026, Comisia adoptă acte de punere în aplicare prin care stabilește metodologia de calcul și de verificare a procentului de conținut reciclat recuperat din deșeurile de plastic postconsum reciclate și colectate în Uniune în conformitate cu condițiile prevăzute la alineatul (3) de la prezentul articol, precum și formatul documentației tehnice menționate în anexa VII. [...] Metodologia de verificare poate include obligația de a efectua audituri efectuate de un terț independent [...]”

[Regulamentul \(UE\) 2025/40, articolul 7 alineatul \(8\) — citat cu omisiuni marcate \[...\]](#)

Alineatul (9) prevede, tot până la 31 decembrie 2026, acte delegate cu criterii de sustenabilitate pentru tehnologiile de reciclare. Consecința este importantă pentru achiziții: conținutul reciclat se

va putea recupera numai din deșeuri reciclate în instalații care respectă aceste criterii, în Uniune, sau standarde echivalente, în țări terțe.

Alineatul (10) prevede metodologia de evaluare și certificare a echivalenței pentru țările terțe, inclusiv prin audit terț. Alineatul (11) stabilește un termen distinct: de la 1 ianuarie 2029, sau la 24 de luni de la intrarea în vigoare a actului de la alineatul (8), reținându-se data mai târzie, calcularea și verificarea procentului respectă obligatoriu normele din actul respectiv.

Stadiul la data redactării

La data redactării acestui document, metodologia oficială de calcul și verificare nu a fost încă publicată. Orice cifră de conținut reciclat declarată astăzi se sprijină pe scheme voluntare de certificare și pe documentația furnizorilor. Sunt utile și recomandate, dar vor trebui aliniate la metodologia oficială după adoptarea acesteia. Urmărirea actelor Comisiei este, până atunci, o sarcină de conformitate în sine.

7.8. Alineatele (12)–(15) — mecanismele de ajustare și revizuire

- **Alin. (12):** până la 1 ianuarie 2028, Comisia evaluează necesitatea unor derogări de la pragurile de la alineatul (1) literele (b) și (d). Sunt exact categoriile relevante pentru foliile PE și PP. Evaluarea privește și necesitatea revizuirii listei de excepții de la alineatul (4). Dacă tehnologiile de reciclare adecvate nu sunt autorizate sau nu sunt suficient de disponibile în practică, Comisia poate adopta acte delegate care modifică domeniul, calendarul sau nivelul procentelor.
- **Alin. (13):** dacă lipsa disponibilității sau prețurile excesive fac excesiv de dificilă respectarea pragurilor, Comisia poate ajusta procentele prin act delegat. Numai în cazuri excepționale, cu efecte adverse severe pentru sănătate, securitatea aprovizionării cu alimente sau mediu.
- **Alin. (14):** până la 12 februarie 2032, Comisia raportează asupra aplicării pragurilor pentru 2030 și asupra fezabilității celor pentru 2040, cu eventuală propunere legislativă de modificare.
- **Alin. (15):** tot până la 12 februarie 2032, Comisia evaluează oportunitatea unor obiective de conținut reciclat și pentru alte materiale de ambalare decât plasticul.

8. Categoriile de ambalaje și procentele obligatorii

Tabelul consolidează pragurile de la articolul 7 alineatele (1) și (2), cu exemple tipice pentru ambalaje flexibile. Încadrarea exactă se face pe tip și format, conform tabelului 1 din anexa II, și în funcție de produsul ambalat, potrivit definiției „sensibil la contact” de la articolul 3 punctul 49.

Categoria (art. 7)	Exemple tipice	Minim de la 1.01.2030*	Minim de la 1.01.2040
(a) Sensibile la contact, din PET ca principală componentă, fără sticle de băuturi de unică folosință	Caserole și folii termoformate PET pentru alimente	30%	50%
(b) Sensibile la contact, din alte materiale plastice decât PET, fără sticle de băuturi de unică folosință	Folii și pungi flexibile PE sau PP pentru alimente, cosmetice, suplimente, furaje. Ambalaje monomaterial EcoMonoFilm pentru produse alimentare.	10%	25%
(c) Sticle din plastic de unică folosință pentru băuturi (indiferent de polimer)	Sticle pentru apă și băuturi răcoritoare, cel mai frecvent din PET, dar categoria include și HDPE sau PP	30%	65%
(d) Alte ambalaje din plastic	Folie stretch de paletizare, saci industriali, pungi de transport, ambalaje pentru produse care nu sunt sensibile la contact	35%	65%

* Sau la trei ani de la intrarea în vigoare a actului de punere în aplicare privind metodologia, dacă această dată este ulterioară — art. 7 alin. (1). Procentele se aplică fiecărei părți din plastic a ambalajului, calculate ca medie pe unitate de producție și pe an.

8.1. Cum se face încadrarea corect

- **Pasul 1 — produsul ambalat:** intră produsul sub vreunul dintre actele enumerate la articolul 3 punctul 49? Alimente, cosmetice, medicamente, dispozitive medicale, furaje, suplimente. Dacă da, ambalajul este „sensibil la contact”.
- **Pasul 2 — polimerul principal:** PET ca principală componentă duce la categoria (a). Orice alt plastic, PE, PP, PS, duce la categoria (b). Pentru foliile flexibile poliolefinice, categoria relevantă este aproape întotdeauna (b).
- **Pasul 3 — formatul:** sticlele de băuturi de unică folosință au categorie proprie, (c), indiferent de sensibilitatea la contact și indiferent de polimer.
- **Pasul 4 — restul:** tot ce nu intră la (a)–(c) este categoria (d), cu pragul cel mai ridicat pentru 2030: 35%.
- **Pasul 5 — excepțiile:** verificați lista de la articolul 7 alineatul (4) și pragul de 5% pe componentă de la alineatul (5) litera (b).

Observație pentru ambalajele flexibile

Asimetria dintre categoriile (b) și (d) este importantă comercial. Aceeași folie PE poate avea prag de 10% dacă ambalează un aliment și de 35% dacă ambalează un produs care nu este sensibil la contact. Încadrarea se stabilește după destinația ambalajului, iar documentația tehnică trebuie să o reflecte consecvent.

9. Cine este fabricantul: Ghidul Comisiei din 5 iunie 2026

Articolul 7 alineatul (6) pune sarcina probei pe „fabricanți și importatori”. Regulamentul nu spune însă, în text, cine ocupă concret această poziție într-un lanț în care proiectarea, producția și umplerea ambalajului sunt făcute de societăți diferite. Răspunsul vine din Ghidul Comisiei Europene **C(2026) 3702 din 5 iunie 2026**.

9.1. Principiul unui singur fabricant pe lanț

Ghidul stabilește că, pentru fiecare unitate de ambalaj, există **un singur fabricant** pe lanțul de aprovizionare. Pentru ambalajele de vânzare și cele grupate, fabricantul este de regulă entitatea care umple ambalajul, adică **deținătorul mărcii** produsului ambalat. Motivul: el determină specificațiile și controlează designul. Când nu există marcă, criteriul devine responsabilitatea de design: fabricant este entitatea care definește designul ambalajului.

9.2. Excepția pentru microîntreprinderi

Dacă deținătorul mărcii este microîntreprindere, sub 10 angajați și sub 2 milioane de euro cifră de afaceri anuală, iar furnizorul ambalajului este stabilit în același stat membru, atunci furnizorul devine fabricant în sensul regulamentului. Preia obligațiile de documentație tehnică și de declarație de conformitate.

9.3. Ce datorează fiecare operator economic

Operator economic	Ce datorează pentru conținutul reciclat
Deținător de marcă (regula generală)	Presupus fabricant. Răspunde de conformitatea cu articolul 7, de documentația tehnică din anexa VII, de evaluarea conformității de la articolul 38 și de declarația de conformitate UE.
Importator (ambalaj din afara Uniunii)	Răspunde pentru ambalajele aduse din afara Uniunii. Furnizează aceeași documentație și verifică existența declarației de conformitate înainte de introducerea pe piață.
Furnizor de ambalaje pentru un deținător de marcă microîntreprindere	Devine fabricant și preia obligațiile complete: documentație tehnică, evaluare a conformității, declarație de conformitate.
Convertor de ambalaje fără marcă proprie	Articolul 16 obligă furnizorii să pună la dispoziția fabricantului toate informațiile și documentația necesare demonstrării conformității, inclusiv documentația tehnică din anexa VII, în limbi ușor de înțeles de fabricant, pe hârtie sau electronic.
Furnizor de materie primă (producător de rPE, rPP)	Certificate de conținut reciclat pe lot. Certificarea procesului de reciclare. Trasabilitatea originii postconsum. Pentru contact alimentar, dovada că procesul este autorizat sub Regulamentul (UE) 2022/1616.

Obligația juridică de raportare stă la fabricant. Presiunea operațională coboară însă la convertor. Deținătorul mărcii cere structuri cu rPE și rPP integrat, ca să-și acopere propriile obligații. Un convertor cu documentație insuficientă riscă excluderea de pe listele de furnizori aprobați, chiar

dacă nu are obligația directă de la articolul 7. Contractele ar trebui să alocă explicit aceste obligații de documentare.

10. Conținutul reciclat și contactul cu alimentele

Pragurile PPWR nu suspendă legislația privind siguranța alimentară. Dimpotrivă, articolul 7 alineatul (5) litera (a) o consacră expres ca limită a obligației. Utilizarea plasticului reciclat în ambalaje alimentare este guvernată de un cadru propriu, care funcționează în paralel cu PPWR.

10.1. Cadrul legal aplicabil

- **Regulamentul (CE) nr. 1935/2004** — cadrul general pentru materialele destinate contactului cu alimentele. Materialele nu trebuie să transfere constituenți în alimente în cantități care ar periclita sănătatea umană sau ar modifica inacceptabil compoziția ori proprietățile organoleptice.
- **Regulamentul (UE) nr. 10/2011** — norma specifică pentru materialele și obiectele din plastic: lista de monomeri și aditivi autorizați, limitele de migrare globală și specifică, regulile de testare.
- **Regulamentul (UE) 2022/1616** — norma specifică pentru materialele din plastic reciclat destinate contactului cu alimentele. Este actul care decide, în practică, dacă și cum poate ajunge PCR într-un ambalaj alimentar.

10.2. Ce impune Regulamentul (UE) 2022/1616

- **Tehnologii adecvate și procese autorizate.** Reciclarea mecanică a PET post-consum este tehnologia consacrată, cu procese de decontaminare evaluate individual de EFSA și autorizate prin decizii ale Comisiei. Pentru alte situații, regulamentul prevede regimul tehnologiilor noi, cu monitorizare și evaluare în vederea calificării.
- **Evaluarea EFSA.** Autoritatea Europeană pentru Siguranța Alimentară evaluează capacitatea de decontaminare a fiecărui proces, adică reducerea contaminanților potențiali sub nivelurile de risc, înainte de autorizare. Autorizarea propriu-zisă o dă Comisia.
- **Registrul Uniunii.** Reciclatorii, tehnologiile, procesele și instalațiile fac obiectul înregistrării într-un registru public al Uniunii. Ambalatorii și utilizatorii pot verifica statutul furnizorului de material reciclat.
- **Calitate, documentație și trasabilitate.** Regulamentul impune sisteme de asigurare a calității, declarații de conformitate pe lanț și cerințe de trasabilitate a loturilor, de la deșeurile de intrare la materialul reciclat livrat.

10.3. Situația practică pe polimeri

Polimer	Contact alimentar cu PCR — situația practică
rPET	Rută matură. Procese de decontaminare pentru PET post-consum evaluate de EFSA și autorizate; rPET pentru contact alimentar este disponibil comercial la scară largă.

Polimer	Contact alimentar cu PCR — situația practică
rPE / rPP (reciclare mecanică)	Rută dificilă. Poliolefinele absorb contaminanți mai ușor decât PET, iar demonstrarea decontaminării la nivelul cerut este provocarea principală. Procesele pentru contact alimentar direct rămân, în prezent, excepția. Exact această realitate este motivul pentru care articolul 7 alineatul (12) prevede reevaluarea până în 2028 și posibile derogări pentru categoriile non-PET.
rPE / rPP (reciclare chimică)	Polimerul rezultat din depolimerizare sau piroliză urmată de repolimerizare are puritate echivalentă cu a materialului virgin, ceea ce simplifică problema siguranței alimentare. Disponibilitatea industrială și costul rămân limitările principale, iar contabilizarea pentru articolul 7 depinde de metodologia în pregătire.

10.4. Soluții de proiectare până la maturizarea pieței de rPE și rPP alimentar

- Utilizarea PCR în ambalajele care nu sunt sensibile la contact din portofoliu, categoria (d). Acolo constrângerile de siguranță alimentară nu se aplică, iar pragul este oricum cel mai ridicat.
- Structuri multistrat în care stratul de contact cu alimentul este virgin, iar straturile fără contact integrează material reciclat. Cu respectarea cerințelor privind bariera funcțională și cu verificarea compatibilității soluției cu Regulamentul (UE) 2022/1616 pentru cazul concret.
- Calificarea din timp a furnizorilor: statutul proceselor în registrul Uniunii, documentația de decontaminare, stabilitatea loturilor.
- Monitorizarea actelor delegate și de punere în aplicare. Eventualele derogări pentru categoriile non-PET vor redesena calendarul exact al obligațiilor pentru foliile alimentare PE și PP.

11. Afirmațiile de pe ambalaj: al doilea regim juridic

Mențiunea „X% material reciclat” tipărită pe ambalaj nu este guvernată doar de PPWR. Se aplică, în paralel, dreptul consumatorului privind afirmațiile de mediu. Cine tratează cele două regimuri separat riscă să fie conform cu unul și neconform cu celălalt.

11.1. Ce prevede PPWR

Articolul 12 stabilește cadrul de etichetare a ambalajelor, inclusiv posibilitatea marcării cu o etichetă care conține informații privind ponderea conținutului reciclat. Obligațiile de etichetare se aplică de la 12 august 2028, sau la 24 de luni de la intrarea în vigoare a actelor de punere în aplicare prevăzute la articolul 12, reținându-se data care survine mai târziu.

11.2. Ce prevede Directiva (UE) 2024/825

Directiva (UE) 2024/825 modifică Directiva 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale. Statele membre aplică măsurile naționale de la **27 septembrie 2026**. În România, transpunerea se face în Legea 363/2007, iar controlul revine ANPC.

Directiva adaugă în lista neagră a practicilor interzise în orice situație două puncte relevante direct pentru ambalaje:

- **Punctul 4a:** formularea unei afirmații de mediu generice, pentru care comerciantul nu poate demonstra performanța de mediu excelentă recunoscută.
- **Punctul 4b:** formularea unei afirmații de mediu despre produsul în ansamblu, când ea privește de fapt doar un anumit aspect al produsului.

Considerentul 9 al directivei enumeră explicit termeni precum „biodegradabil” printre exemplele de afirmație generică. O mențiune de tipul „ambalaj ecologic” sau „prietenos cu mediul” pe o folie care conține un procent de reciclat intră direct în punctul 4b.

Regula practică

Nu declarați public un procent pe care nu îl puteți proba cu documentația de la capitolul 7.5. Și formulați afirmația concret, legată de aspectul măsurat: „conține minimum 30% material reciclat postconsum în stratul exterior” este verificabil. „Ambalaj ecologic” nu este.

12. Întrebări frecvente

Răspunsurile de mai jos sintetizează capitolele anterioare; trimiterile indică locul unde fiecare subiect este tratat pe larg, împreună cu textul legal.

Calendar și domeniu de aplicare

1. Din 2026 toate ambalajele din plastic trebuie să conțină material reciclat?

Nu. PPWR se aplică, în general, de la 12 august 2026. Pragurile minime de la articolul 7 alineatul (1) devin obligatorii de la 1 ianuarie 2030, sau mai târziu dacă actul de punere în aplicare privind metodologia intră în vigoare după 1 ianuarie 2027 (cap. 7.1).

2. Ce obligații legate de conținutul reciclat există totuși înainte de 2030?

Nicio obligație de procent minim. Există însă sarcini pregătitoare de facto: încadrarea portofoliului pe categorii, calificarea furnizorilor de material reciclat, adaptarea documentației tehnice și urmărirea actelor pe care Comisia trebuie să le adopte până la 31 decembrie 2026 (cap. 7.7).

3. Putem folosi material reciclat înainte de 2030, voluntar?

Da. PPWR nu interzice utilizarea anticipată. Pentru ambalajele alimentare se aplică integral Reg. (CE) nr. 1935/2004, Reg. (UE) nr. 10/2011 și Reg. (UE) 2022/1616, indiferent de an (cap. 10).

4. Termenul de 1 ianuarie 2030 este ferm?

Este condiționat. Articolul 7 alineatul (1) reține data care survine mai târziu dintre 1 ianuarie 2030 și trei ani de la intrarea în vigoare a actului privind metodologia. O întârziere a metodologiei după 1 ianuarie 2027 deplasează termenul (cap. 7.1).

5. Pragurile pentru 2040 sunt definitive?

Sunt în vigoare ca text, dar articolul 7 alineatul (14) prevede o revizuire până la 12 februarie 2032. Ea poate conduce la o propunere legislativă de modificare, în special pentru procentele aferente anului 2040 (cap. 7.8).

Ce se califică drept conținut reciclat

6. Putem declara rebuturile proprii de producție drept PCR?

Nu. Marginile tăiate, pornirile, rolele rebutate și deșeurile de conversie nu provin din produse introduse pe piață, deci nu sunt „deșeuri de plastic postconsum” în sensul articolului 3 punctul 48. Conform ISO 14021, materialul recuperabil în cadrul aceluiași proces care l-a generat nu este nici măcar „pre-consum reciclat” (cap. 3.2 și 6).

7. Dacă folosim regranulat cumpărat de la un terț, este PCR?

Nu automat. Contează originea deșeurilor din care a fost produs regranulatul, nu faptul că a fost cumpărat. Regranulatul din deșeuri industriale nu se califică pentru articolul 7. Cereți furnizorului documentarea originii post-consum pe lot (cap. 6.2).

8. Dacă reciclatorul folosește deșeuri industriale de la alte fabrici?

Materialul rezultat este PIR, adică pre-consum, nu PCR. Poate fi valoros tehnic și comercial, dar nu contează pentru pragurile PPWR (cap. 5 și 6).

9. Deșeurile colectate de la firme, nu de la populație, se califică?

Da, dacă produsul de origine a fost introdus pe piață. Definiția „postconsum” acoperă și utilizatorii comerciali, industriali sau instituționali în calitate de utilizatori finali. De exemplu folia de paletizare îndepărtată într-un depozit (cap. 6.2).

10. Folia rebutată de clientul nostru pe linia lui de ambalare este postconsum?

Caz de graniță. Folia a fost introdusă pe piață, dar nu a fost utilizată conform destinației. Încadrarea va depinde de metodologia de calcul în pregătire. Până la clarificare, recomandarea prudentă este a nu o contabiliza drept postconsum (cap. 6.2).

11. Plasticul biobazat sau compostabil contează ca reciclat?

Nu. Conținutul reciclat se recuperează exclusiv din deșeuri de plastic postconsum, potrivit articolului 7 alineatele (1) și (3). Originea biogenă a materiei prime nu este conținut reciclat. Ambalajele compostabile sunt, de altfel, exceptate de la praguri prin articolul 7 alineatul (4) litera (e).

12. Deșeurile marine sau „ocean-bound” colectate în afara UE se califică?

Numai dacă îndeplinesc condițiile articolului 7 alineatul (3): colectare conform unor standarde echivalente celor din UE și reciclare în instalații cu norme de mediu echivalente. Echivalența va fi evaluată și certificată conform actelor de punere în aplicare de la alineatul (10) (cap. 7.3).

Praguri și încadrare

13. Ce prag se aplică unei folii monomaterial PE sau PP pentru alimente?

Categoria articolul 7 alineatul (1) litera (b), ambalaje sensibile la contact din alte materiale plastice decât PET: 10% de la 1 ianuarie 2030 și 25% de la 1 ianuarie 2040 (cap. 8).

14. Și unei folii stretch de paletizare?

Categoria (d), alte ambalaje din plastic: 35% de la 2030 și 65% de la 2040. Este pragul cel mai ridicat pentru 2030, tocmai pentru că nu există constrângeri de siguranță alimentară (cap. 8).

15. Ambalajul unui produs cosmetic este „sensibil la contact”?

Da. Definiția de la articolul 3 punctul 49 trimite, printre altele, la Regulamentul (CE) nr. 1223/2009 privind produsele cosmetice. „Sensibil la contact” nu înseamnă doar „alimentar” (cap. 3.1).

16. Procentul se calculează pe fiecare pungă în parte?

Nu. Se calculează pentru fiecare parte din plastic a ambalajului, ca medie pe unitate de producție și pe an. Detaliile, inclusiv exact cum se delimitează media, vor fi stabilite prin metodologia oficială (cap. 7.1 și 7.7).

17. Se poate compensa între produse diferite ale aceleiași fabrici?

Media se calculează pe unitate de producție și pe an, pe tip și format de ambalaj, conform tabelului 1 din anexa II. Măsura exactă în care este posibilă echilibrarea în interiorul aceleiași categorii va rezulta din metodologia de calcul. O compensare între categorii diferite nu are temei în text (cap. 7.1).

18. Valva de degazare sau banda ziplock trebuie să conțină și ele PCR?

Nu, dacă respectiva parte din plastic reprezintă mai puțin de 5% din greutatea totală a unității de ambalaj. Este excepția de la articolul 7 alineatul (5) litera (b) (cap. 7.4).

19. Ambalajele medicamentelor și dispozitivelor medicale au praguri?

Sunt exceptate. Ambalajele directe/primare ale medicamentelor, ambalajele dispozitivelor medicale și cele pentru diagnostic in vitro, la fel ca ambalajele secundare ale medicamentelor atunci când sunt necesare pentru menținerea calității produsului. Lista exactă este la articolul 7 alineatul (4) (cap. 7.4).

20. Ambalajele pentru alimente destinate sugarilor?

Exceptate, prin articolul 7 alineatul (4) litera (g), cu trimitere la Regulamentul (UE) nr. 609/2013 (cap. 7.4).

Demonstrare, certificare, audit

21. Cum demonstrez procentul de conținut reciclat?

Prin informațiile tehnice privind ambalajul menționate în anexa VII, în sarcina fabricanților și importatorilor, potrivit articolului 7 alineatul (6). Ele fac parte din sistemul de declarație de conformitate al PPWR. Metodologia oficială va fi adoptată până la 31 decembrie 2026 (cap. 7.5 și 7.7).

22. Există un certificat obligatoriu în acest moment?

Nu. Schemele existente, de exemplu certificările de lanț de custodie de tip ISCC PLUS sau certificările de conținut reciclat ale unor organisme independente, sunt voluntare. Metodologia oficială poate introduce audituri obligatorii efectuate de terți independenți, conform articolului 7 alineatul (8) (cap. 7.7).

23. Ce va verifica, cel mai probabil, un audit?

Pe baza textului actual: originea post-consum a deșeurilor și conformitatea colectării cu articolul 7 alineatul (3); conformitatea instalației de reciclare, inclusiv criteriile de sustenabilitate de la alineatul (9); corectitudinea mediei anuale pe unitate de producție; coerența documentației tehnice din anexa VII (cap. 7.7).

24. Ce documente ar trebui să cerem deja furnizorilor de granule reciclate?

Ca bune practici: declarația originii deșeurilor, post-consum, cu fluxul de colectare; țara colectării și temeiul echivalenței dacă este în afara UE; datele instalației de reciclare; fișa tehnică și certificatele de lot; certificarea voluntară de lanț de custodie dacă există. Iar pentru contact alimentar: statutul procesului conform Regulamentului (UE) 2022/1616 și înregistrarea în registrul Uniunii (cap. 7.3 și 10.2).

25. Declarația „ambalaj cu X% material reciclat” de pe ambalaj este reglementată?

Da, de două regimuri simultan. PPWR prevede la articolul 12 cadrul de etichetare, inclusiv posibilitatea informării privind conținutul reciclat. Separat, Directiva (UE) 2024/825 interzice afirmațiile de mediu generice nesustținute, cu aplicare a măsurilor naționale din 27 septembrie 2026. Regula practică: nu declarați public un procent pe care nu îl puteți proba cu documentația de la capitolul 7.5 (cap. 11).

Tehnică și aprovizionare

26. Conținutul reciclat schimbă proprietățile foliei?

Da, în funcție de proporție și de calitatea granulei. Apar variabilitate a indicelui de fluiditate, geluri și impurități, modificări de transparentă și de culoare, posibile efecte asupra sudabilității și imprimării. Integrarea corectă presupune selecția sursei, dozare pe straturi și validare pe linia de extrudare și pe linia de ambalare a clientului.

27. Putem pune PCR în stratul care atinge alimentul?

Numai dacă materialul reciclat provine dintr-un proces conform Regulamentului (UE) 2022/1616. Condiție îndeplinită astăzi în principal de rPET. Pentru poliolefine, soluția practică actuală este plasarea materialului reciclat în straturile fără contact, cu respectarea cerințelor privind bariera funcțională. Sau utilizarea materialului din reciclare chimică (cap. 10.3 și 10.4).

28. De ce rPET alimentar există, iar rPE și rPP alimentar aproape deloc?

PET absoarbe contaminanți în măsură mult mai mică și are procese de decontaminare evaluate de EFSA și autorizate de peste un deceniu. Poliolefinele absorb mai ușor substanțe din conținutul ambalat și din mediu, iar demonstrarea decontaminării la nivelul cerut este dificilă. De aceea articolul 7 alineatul (12) prevede reevaluarea disponibilității tehnologiilor pentru categoriile non-PET până în 2028 (cap. 10.3).

29. Ce se întâmplă dacă pur și simplu nu există suficient material PCR pe piață?

Articolul 7 alineatul (13) permite Comisiei să ajusteze procente prin act delegat, în cazuri excepționale. Alineatul (12) permite derogări specifice pentru categoriile (b) și (d) dacă tehnologiile nu sunt suficient de disponibile. Acestea sunt mecanisme de excepție, nu un motiv de a amâna calificarea furnizorilor (cap. 7.8).

30. Reciclarea chimică se califică pentru articolul 7?

Textul nu o exclude. Cerința este ca materialul să provină din deșeuri de plastic postconsum, iar tehnologia să respecte criteriile de sustenabilitate care vor fi adoptate în temeiul alineatului (9). Modul de contabilizare, inclusiv eventuala alocare de tip bilanț de masă, termen pe care regulamentul nu îl folosește, va fi tranșat de metodologia de la alineatul (8) (cap. 3.3 și 7.7).

Comercial și strategie**31. Un ambalaj reciclabil îndeplinește automat cerința de conținut reciclat?**

Nu. Reciclabilitatea, articolul 6, privește ce se poate întâmpla cu ambalajul după utilizare. Conținutul reciclat, articolul 7, privește ce se află în ambalaj la fabricare. Sunt obligații independente, ambele aplicabile aceluiași ambalaj.

32. Conținutul reciclat ne poate reduce taxele EPR?

Posibil. Articolul 7 alineatul (7) permite modularea contribuțiilor EPR în funcție de procentul de conținut reciclat. Aplicarea concretă depinde de fiecare stat membru și schemă (cap. 7.6).

33. Cine poartă răspunderea: producătorul de ambalaje sau deținătorul mărcii?

Conformitatea se demonstrează de fabricanți și importatori, potrivit articolului 7 alineatul (6). Ghidul Comisiei C(2026) 3702 arată că fabricant este, de regulă, deținătorul mărcii, întrucât el determină specificațiile ambalajului. Practic, el va cere producătorului de ambalaje documentația, iar acesta o va cere furnizorilor de granule. Contractele ar trebui să aloce explicit aceste obligații (cap. 9).

34. Ce ar trebui să facem acum, în 2026?

Patru acțiuni fără regret. Încadrați fiecare ambalaj din portofoliu pe categoriile articolului 7 și marcați excepțiile. Identificați și calificați furnizori de rPE și rPP cu origine post-consum documentată, iar pentru alimentar cu statut clar sub Regulamentul (UE) 2022/1616. Testați tehnic integrarea PCR pe structurile reprezentative, ca să cunoașteți limitele reale înainte ca ele să devină obligații. Urmăriți publicarea actelor Comisiei, scadente la 31 decembrie 2026.

13. Mituri și realitate

Formulările de mai jos circulă frecvent în discuțiile comerciale despre PPWR. Fiecare este confruntată cu textul regulamentului.

Mitul: „Material reciclat înseamnă PCR.”

Realitatea: Fals. „Reciclat” descrie procesul, nu originea deșeurii. Numai materialul recuperat din deșeuri de plastic postconsum, articolul 3 punctul 48, se califică pentru pragurile articolului 7. Regranulatul din deșeuri industriale este material reciclat, dar nu este PCR.

Mitul: „Rebuturile interne sunt PCR, doar sunt reciclate în fabrică.”

Realitatea: Fals. Nu provin din produse introduse pe piață, deci nu sunt deșeuri postconsum. Conform ISO 14021, materialul recuperabil în același proces care l-a generat nu este nici măcar „pre-consum reciclat”.

Mitul: „Din august 2026 toate ambalajele trebuie să conțină plastic reciclat.”

Realitatea: Fals. Pragurile minime se aplică de la 1 ianuarie 2030 sau ulterior, în funcție de data actului de punere în aplicare. În 2026 nu există nicio obligație de procent minim.

Mitul: „Plasticul reciclat este interzis în ambalajele alimentare.”

Realitatea: Fals. Este permis, dar condiționat. Materialul trebuie să provină dintr-un proces conform Regulamentului (UE) 2022/1616, iar ambalajul să respecte Reg. (CE) nr. 1935/2004 și Reg. (UE) nr. 10/2011. Pentru rPET această rută este matură; pentru poliolefine, deocamdată dificilă.

Mitul: „Ambalaj reciclabil înseamnă ambalaj cu conținut reciclat.”

Realitatea: Fals. Reciclabilitatea, articolul 6, și conținutul reciclat, articolul 7, sunt cerințe distincte și independente. Un ambalaj poate fi 100% virgin și perfect reciclabil. Sau bogat în PCR și greu reciclabil.

Mitul: „Fiecare pungă trebuie să conțină exact procentul minim.”

Realitatea: Fals. Procentul se calculează ca medie pe unitate de producție și pe an, pentru fiecare parte din plastic, pe tip și format de ambalaj. Nu pe fiecare unitate de ambalaj.

Mitul: „Certificarea ISCC PLUS este obligatorie prin lege.”

Realitatea: Fals. Nicio schemă privată de certificare nu este impusă de PPWR. Metodologia oficială de verificare, în pregătire până la 31 decembrie 2026, poate prevedea audituri de terță parte. Până atunci, schemele voluntare rămân instrumente utile de due diligence.

Mitul: „Ambalajele compostabile trebuie și ele să conțină PCR.”

Realitatea: Fals. Ambalajele din plastic compostabile sunt exceptate expres de la pragurile de conținut reciclat, prin articolul 7 alineatul (4) litera (e).

Mitul: „Plasticul biobazat contează la procentul de reciclat.”

Realitatea: Fals. Conținutul reciclat se recuperează exclusiv din deșeuri de plastic postconsum. Originea biogenă a materiei prime nu are legătură cu articolul 7. Articolul 8 prevede doar o evaluare, până la 12 februarie 2028, și o posibilă propunere legislativă ulterioară.

Mitul: „Un certificat de la furnizor care arată procentul este suficient.”

Realitatea: Insuficient. Articolul 7 alineatul (3) cere și originea colectării, în Uniune sau după standarde echivalente, și conformitatea instalației de reciclare cu Directiva 2010/75/UE sau echivalent. Un certificat care atestă doar procentul nu acoperă dosarul din anexa VII.

Mitul: „PCR arată și se comportă identic cu plasticul virgin.”

Realitatea: Nuanțat, dar în esență fals pentru poliolefinele post-consum. Variabilitatea de la lot la lot, gelurile, culoarea și mirosul sunt reale și trebuie gestionate prin selecția sursei, proiectarea structurii și validare tehnică. Materialul din reciclare chimică face excepție, la costuri corespunzătoare.

14. Bibliografie și surse oficiale

Toate afirmațiile normative din acest document se sprijină pe sursele primare de mai jos. Adresele sunt active în versiunea electronică a documentului.

Acte normative

- Regulamentul (UE) 2025/40 al Parlamentului European și al Consiliului privind ambalajele și deșeurile de ambalaje (PPWR) — EUR-Lex, CELEX: 32025R0040
- Regulamentul (UE) 2022/1616 al Comisiei privind materialele și obiectele din plastic reciclat destinate să vină în contact cu produse alimentare — EUR-Lex, CELEX: 32022R1616
- Regulamentul (UE) nr. 10/2011 al Comisiei privind materialele și obiectele din plastic destinate să vină în contact cu produsele alimentare — EUR-Lex, CELEX: 32011R0010
- Regulamentul (CE) nr. 1935/2004 privind materialele și obiectele destinate să vină în contact cu produsele alimentare — EUR-Lex, CELEX: 32004R1935
- Regulamentul (UE) nr. 609/2013 privind alimentele destinate sugarilor și copiilor de vârstă mică și alimentele destinate unor scopuri medicale speciale — EUR-Lex, CELEX: 32013R0609
- Directiva 2008/98/CE privind deșeurile (Directiva-cadru privind deșeurile) — EUR-Lex, CELEX: 32008L0098
- Directiva (UE) 2019/904 privind reducerea impactului anumitor produse din plastic asupra mediului — EUR-Lex, CELEX: 32019L0904
- Directiva 2010/75/UE privind emisiile industriale — EUR-Lex, CELEX: 32010L0075
- Directiva (UE) 2024/825 privind consolidarea rolului consumatorilor în tranziția verde — EUR-Lex, CELEX: 32024L0825

Documente ale Comisiei Europene

- C(2026) 3702 din 5 iunie 2026 — orientări privind aplicarea Regulamentului (UE) 2025/40, inclusiv identificarea fabricantului pe lanțul de aprovizionare

Instituții și instrumente

- Comisia Europeană — pagina dedicată ambalajelor și deșeurilor de ambalaje: environment.ec.europa.eu, secțiunea Packaging waste
- Comisia Europeană — materiale în contact cu alimentele, inclusiv registrul Uniunii pentru plastic reciclat: food.ec.europa.eu, secțiunea Food contact materials
- Autoritatea Europeană pentru Siguranța Alimentară (EFSA) — evaluările proceselor de reciclare pentru contact alimentar: efsa.europa.eu
- Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor (ANPC) — control privind afirmațiile de mediu, în temeiul Legii 363/2007

Standarde

- ISO 14021 — Etichete și declarații de mediu. Declarații de mediu pe proprie răspundere, cu definițiile „pre-consumer material” și „post-consumer material”

Notă privind actualizarea

PPWR este completat progresiv prin acte delegate și de punere în aplicare. Metodologia de calcul a conținutului reciclat, criteriile de sustenabilitate pentru tehnologiile de reciclare și echivalența pentru țări terțe sunt toate scadente la 31 decembrie 2026. Acest document reflectă cadrul în vigoare la data ediției. Verificați pe EUR-Lex existența actelor ulterioare înainte de decizii de conformitate.